

terminal

1 1 adj. [LC] Relatiu o pertanyent a la terminació, que forma la terminació.

1 2 adj. [LC] Que creix a l'extrem del tronc, d'una branca, etc.

1 3 adj. [LC] Que precedeix la mort, que està a punt de morir. Un malalt terminal.

2 f. [LC] Estació d'un determinat transport o zona d'un aeroport d'on surten i on arriben els passatgers.

3 1 m. [CO] [IN] Perifèric o equip informàtic connectat a una línia de transmissió, per mitjà de la qual exerceix les funcions d'emissor i receptor, de forma subordinada al sistema central distant.

3 2 m. [CO] Dispositiu emprat per a enviar i rebre dades en un sistema de comunicacions.

4 m. [EE] [EL] Born 5.

BANCS METÀL·LICS DE COLOR BLANC. Una màquina expenedora, una altra de cafè, un parell de persones dormint a terra. Una cafeteria oberta, massa llum per ser de matinada, lluïssor elèctrica: aeroport. Dues persones assegudes a la cafeteria, una reclinada contra la taula, llegint; una altra repenjada a la cadira, mirant a qualsevol lloc. Ella te, sense tocar; ell cafè i molles del que havia estat una pasta de full. Panells informatius i senyals lluminosos: són gairebé les tres. So de trànsit i equipatge, olor de desinfectant. Ella parla. Diu:

Ella: On va?

Ell: Disculpa?

Ella: Vull dir, que cap a on voles?

Ell: Ah! Perdona. No ho havia sentit.

Ell deixa estar el llibre, s'incorpora, la mira. Deu rondar els trenta anys i vesteix de manera elegant: du els cabells repentinsats, però la clenxa està una mica desfeta.

Ell: A Tànger. Vaig a Tànger, vos...? I tu?

Rectifica: ella sembla molt més jove, i potser el to excessivament formal hauria resultat inadequat. Du els cabells recollits a la nuca i vesteix de manera fresca. La seva maleta és blava.

Ella: Tànger? Que interessant. És al Marroc, oi, això?

Ell: Sí, és al Marroc, al nord.

Ella: I hi vas tot sol?

Ell: Sí, hi vaig sol. Hi vaig a veure un centre... un centre educatiu.

Ella l'observa de prop, posant els colzes damunt la taula, i això la fa semblar més jove del que és en realitat.

Ella: Un centre educatiu? Ets professor?

Ell sembla un xic incòmode amb la pregunta, es posa les mans a les butxaques, s'enfonsa a la cadira.

Ell: No, no exactament.

Després, confessa:

Ell: És un... projecte personal. No meu, de la meva do... de la meva xicota. Té una fundació i hem fet una donació conjunta, i hem treballat...

Ella: Que interessant!

Somriu, però només és sincera a mitges. L'altra meitat del seu riure és només el pur desig de fer-ho.

Ell: Sí...

Ella: Que guai. Impressionant.

Ell: Bé...

Ella: I per què no ha vingut amb tu, ella?

Ell: Tenia molta feina. No era un bon moment.

Ella: Ahhh...

Dubta.

Ella: I tu tenies pressa per veure-ho, és clar.

Ell sembla incòmode amb el seu interès i torna a redreçar-se a la cadira.

Ell: Bé, és una mena de regal.

Ella arqueja les celles.

Ella: Un regal? Què vol dir, un regal?

Ell: Bé, sí, un gest...

Ella: No ho entenc.

Es posa nerviós. Ella nota que ell no està acostumat a donar explicacions. Un grup de nens, més aviat adolescents, entren a l'aeroport i seuen a una taula, uns quants buits més endavant. Fan soroll i incomoden una de les persones que dormen a terra. Són adolescents i prou, sense guia.*

Ell: El centre... du el meu nom.

Ella somriu, aquest cop d'una manera més sincera, però amb un toc de malícia que a ell li sembla un pèl desdenyós.

Ella: de manera que un centre al teu nom... Que guai. Impressionant.

Ell sospira i trenca el contacte visual. No sap per què li ho ha dit. Remena innecessàriament el seu cafè i deixa que el so de la cullereta ompli el silenci.

Ell: No m'has dit on vas, tu...

S'incorpora amb ell, creua les mans sobre la taula: du les ungles curtes i té els braços molt prims. Pensa que ella deu tenir uns vint-i-cinc anys, però no n'està segur.

Ella: Vaig a Amsterdam.

Ell: Tota sola?

Ella: El meu xicot és allà.

Ell: Viu allà, hi treballa...?

Ella: No, no normalment. Vivim junts aquí, a Espanya. Ara hi està fent una estada... vull dir que té una beca per alguns mesos.

Ell: És professor?

Ella: Investigador.

Ell: I què investiga?

Somriu una mica, però mira el terra, insegura. Obre la boca un parell de cops abans de contestar, i, finalment:

Ella: És metge...

Ell: Que interessant.

Ella: Sí, suposo.

Tots dos contemplen les cadires buides que tenen al davant. Els separa una taula, amb els seus tamborets corresponents. Tots dos dubten si acostar-se, si conquerir aquell espai. Cap dels dos no es mou. Passen dos minuts sencers. Ella xarrupa el te ja fred.

Ella: Com et dius?

Ell: Soc l'Ivan.

Ella: Jo soc l'Emma.

De nou, el silenci. Ella pensa que ja ha iniciat la conversa dues vegades: si vol seguir parlant, li toca a ell, no és cert? L'Ivan escura la resta del cafè d'un glop, es pren un temps etern per empassar-se'l.

Ivan: I el teu vol, surt aviat?

Emma: A les sis. Però vinc des d'una altra ciutat, i l'autobús m'ha deixat aquí a la una...

© del text: Sara Barquinero del Toro, 2019
© de la traducció: Míriam Cano Manzano, 2019
© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2020
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: febrer de 2020
ISBN: 978-84-1303-169-9
DL: L 84-2020
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

« imprès a lleida »

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.